

Scott Ritter, Consortium News: Výhled pro Ukrajinu na rok 2023

- CZ24 News | 12. ledna 2023

*RUSKO/UKRAJINA: Vzhledem k historii **Minských dohod** je **nepravděpodobné**, že by se podařilo Rusko diplomaticky odradit od vojenské ofenzívy. Zdá se tedy, že **rok 2023** bude rokem pokračující násilné konfrontace.*

Autor: Scott Ritter, 11. 01. 2023

Po téměř roce dramatických událostí, kdy se počáteční ruský postup setkával s ukrajinskými protiútoky, se frontové linie v probíhajícím rusko-ukrajinském konfliktu stabilizovaly a obě strany vedou krvavou poziciční válku, v níž se navzájem drtí v brutálním souboji a čekají na další významnou iniciativu z obou stran.

S blížícím se ročním výročím ruské invaze na Ukrajinu představuje skutečnost, že se Ukrajina dostala v konfliktu tak daleko, morální a v menší míře i vojenské vítězství.

Od [předsedy sboru náčelníků štábů USA](#) až [po ředitele CIA](#) velká většina vysokých vojenských a zpravodajských činitelů na Západě počátkem roku 2022 odhadovala, že ruská vojenská ofenzíva proti Ukrajině povede k rychlému a rozhodujícímu ruskému vítězství.

Odolnost a houževnatost ukrajinské armády překvapila všechny, včetně Rusů, jejichž původní akční plán včetně vyčleněných sil se ukázal jako neadekvátní zadaným úkolům. [Toto vnímání ukrajinského vítězství je však zavádějící.](#)

Smrt diplomacie

Jak se usazuje prach na bitevním poli, objevuje se vzorec týkající se strategické vize, která stojí za rozhodnutím Ruska napadnout Ukrajinu. Zatímco západní vyprávění nadále vykresluje ruskou akci jako překotný akt nevyprovokované agrese, objevil se vzorec faktů, který naznačuje, že [ruské argumenty pro preventivní kolektivní sebeobranu podle článku 51 Charty OSN](#) mohou mít opodstatnění.

Nedávná přiznání představitelů odpovědných za přijetí minských dohod z let 2014 i 2015 ([bývalý ukrajinský prezident Petro Porošenko](#), bývalý [francouzský prezident Francois Hollande](#) a [bývalá německá kancléřka Angela Merkelová](#)) ukazují, že cíl minských dohod o podpoře mírového řešení konfliktu v Donbasu po roce 2014 mezi ukrajinskou vládou a proruskými separatisty byl lživý.

 12. února 2015: Ruský prezident Vladimir Putin, francouzský prezident Francois Hollande, německá kancléřka Angela Merkeová a ukrajinský prezident Petro Porošenko na jednáních normandského formátu v běloruském Minsku. (Kreml)

Místo toho byly minské dohody podle této trojice pouhým prostředkem, jak získat Ukrajině čas, aby mohla s pomocí NATO vybudovat armádu schopnou dostat Donbas na kolena a vyhnat Rusko z Krymu.

V tomto světle získává [zřízení stálého výcvikového střediska USA a NATO na západní Ukrajině](#) - které v letech 2015 až 2022 vycvičilo přibližně 30 000 ukrajinských vojáků podle standardů NATO s jediným cílem čelit Rusku na východní Ukrajině - zcela novou podobu.

Přiznaná dvojkolejnost Ukrajiny, Francie a Německa je v kontrastu s opakovaným naléháním Ruska před jeho rozhodnutím o invazi na Ukrajinu z 24. února 2022, aby byly minské dohody plně realizovány.

V roce [2008 bývalý velvyslanec USA v Rusku William Burns, současný ředitel CIA](#), varoval, že jakákoli snaha NATO o začlenění Ukrajiny do jeho řad bude Ruskem vnímána jako hrozba pro jeho národní bezpečnost a v případě pokračování vyvolá ruskou vojenskou intervenci. Toto Burnsovo memorandum poskytuje velmi potřebný kontext k [iniciativám Ruska ze 17. prosince 2021](#), jejichž cílem je vytvořit nový evropský bezpečnostní rámec, který by Ukrajinu udržel mimo NATO.

Jednoduše řečeno, trajektorií ruské diplomacie bylo vyhýbání se konfliktům. Totéž nelze říci o Ukrajině ani o jejích západních partnerech, kteří sledovali politiku rozšiřování NATO spojenou s řešením krize v Donbasu/Krymu vojenskými prostředky.

Změna hry, nikoliv vítěz hry

Reakce ruské vlády na neúspěch ruské armády porazit Ukrajinu v úvodních fázích konfliktu poskytuje důležitý pohled na myšlení ruského vedení, pokud jde o jeho cíle a záměry.

Rusové, kterým bylo odepřeno rozhodující vítězství, se zdáli být připraveni přijmout výsledek, který omezuje ruské územní zisky na Donbas a Krym a dohodu Ukrajiny o nevstupování do NATO. Rusko a Ukrajina byly skutečně na pokraji formalizace dohody v tomto smyslu při jednáních, která se měla uskutečnit v Istanbulu na začátku dubna 2022.

Tato jednání však byla zmařena [po zásahu tehdejšího britského premiéra Borise Johnsona](#), který spojil další poskytování vojenské pomoci Ukrajině s ochotou Ukrajiny vynutit si ukončení konfliktu na bojišti, na rozdíl od jednání. Johnsonův zásah byl motivován hodnocením ze strany NATO, že počáteční ruské vojenské neúspěchy svědčí o ruské slabosti.

 9. dubna 2022: Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij bere britského premiéra na procházku po Kyjevě. (Prezident Ukrajiny, Public domain)

Nálada v NATO, která se odráží ve [veřejných prohlášeních generálního tajemníka NATO Jense Stoltenberga](#) („Pokud zvítězí ruský prezident Vladimir Putin, bude to nejen velká porážka pro Ukrajince, ale bude to porážka, a to nebezpečná, pro nás všechny„) a [USA ministra obrany Lloyda Austina](#) („Chceme vidět Rusko oslabené do té míry, aby nemohlo dělat takové věci, jaké dělalo při invazi na Ukrajinu„) bylo využito rusko-ukrajinský konflikt jako zástupnou válku, jejímž cílem je oslabit Rusko do té míry, aby se již nikdy nesnažilo podniknout vojenské dobrodružství podobné tomu na Ukrajině. V kombinaci s nešťastnou ekonomickou válkou měl také za cíl svrhnout ruskou vládu, jak loni na jaře přiznal prezident Joe Biden.

Tato politika posloužila jako podnět k poskytnutí pomoci Ukrajině v hodnotě více jak 100 miliard dolarů, včetně desítek miliard dolarů na moderní vojenské vybavení.

[Tento masivní příliv pomoci změnil pravidla hry](#) a umožnil Ukrajině přejít z převážně obranného postoje k obnově ukrajinské armády, vycvičené, vybavené a organizované podle standardů NATO, která zahájila rozsáhlé protiútoky a úspěšně vytlačila ruské síly z velkých částí Ukrajiny. Nebyla to však vítězná strategie – zdaleka ne.

Vojenská matematika

Impozantní ukrajinské vojenské úspěchy, které byly umožněny díky vojenské pomoci NATO, přišly na obrovskou cenu v podobě životů a materiálu. Přestože je obtížné přesně vyčíslit ztráty, které utrpěla

kterákoli ze stran, je všeobecně uznáváno, a to i ukrajinskou vládou, že [ukrajinské ztráty byly obrovské](#).

Vzhledem k tomu, že bojové linie jsou v současné době stabilizované, otázka, kam se válka bude ubírat, se zužuje na základní vojenskou matematiku – stručně řečeno, na příčinný vztah mezi dvěma základními rovnicemi, které se točí kolem rychlosti vyhoření (jak rychle jsou ztráty udržovány) versus rychlosti doplňování (jak rychle lze tyto ztráty nahradit).

Zdá se, že NATO ani Spojené státy nejsou schopny udržet množství zbraní, které byly dodány na Ukrajinu a které umožnily úspěšné podzimní protiútoky proti Rusům.

Toto vybavení bylo z velké části zničeno a přestože Ukrajina neustále trvá na tom, že potřebuje více tanků, obrněných bojových vozidel, dělostřelectva a protivzdušné obrany, a [přestože se zdá](#), že nová vojenská pomoc přijde, bude do bitvy přicházet pozdě a v nedostatečném množství, aby měla na bojišti vítězný dopad.

Stejně tak počet ztrát, které Ukrajina utrpěla a které někdy dosahují více než 1 000 mužů denně, daleko přesahuje její schopnost mobilizovat a vycvičit náhradníky.

 Prezident Joe Biden přednesl 3. května 2022 v závodě Lockheed Martin v Troy v Alabamě poznámky „stoj s Ukrajinou“. (Bílý dům, Adam Schultz)

Na druhé straně Rusko právě dokončuje mobilizaci více než 300 000 mužů, kteří jsou podle všeho vybaveni nejmodernějšími zbraňovými systémy z ruského arzenálu.

Až tyto síly dorazí v plném počtu na bojiště, někdy koncem ledna, nebude mít Ukrajina žádnou odpověď. Tato krutá realita ve spojení s ruskou anexí více než 20 % ukrajinského území a škodami na infrastruktuře blížícími se 1 bilionu dolarů nevěstí pro budoucnost Ukrajiny nic dobrého.

Staré ruské přísloví říká: „*Rus zapřahá pomalu, ale jezdí rychle.*“ Zdá se, že právě to se děje v souvislosti s rusko-ukrajinským konfliktem.

Ukrajina i její západní partneři se snaží udržet konflikt, který sami iniciovali, když v dubnu 2022 odmítli možné mírové urovnání. Rusko se po začátku na zadních nohou do značné míry přeskupilo a je připraveno obnovit rozsáhlé útočné operace, na které Ukrajina ani její západní partneři nemají adekvátní odpověď.

Vzhledem k historii minských dohod je navíc nepravděpodobné, že by se podařilo Rusko odradit od vojenské ofenzivy prostřednictvím diplomacie. Zdá se tedy, že rok 2023 se rýsuje jako rok pokračující násilné konfrontace vedoucí k rozhodujícímu ruskému vojenskému vítězství.

Jak Rusko poté toto vojenské vítězství promění v udržitelné politické řešení, které se projeví v míru a bezpečnosti v regionu, se teprve ukáže.

AUTOR: Scott Ritter

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ